

—M'estimes molt?

—Més que mai. Per aixó vull viurer per estimarte sen pre.

Per qué plores? Contempla la lluna que sonrienta ens mira. Quan jo siga fòra i eila com en eixa nit serena, il·luminarà la terra, fixa-hi el teu esguard, que jo d'allà... també la miraré i semblarà que'm trasmeti els teus pensaments...

Per aixó ella amb ses mirades li demana noves del que aima.

Llàgrimes roentes com hermoses perles, li baixen cara avall.

—No ploris—sembla dir-li—no ploris que el teu amor vindrà, per fer de la llar un niu amorós, ple de felicitat. I absorbit en aquest pensament, tot d'una el só de llunyana orquestra li recorda que és nit de festa major i que el jovent alegre i bulliciós dança alegrement.

Ella, com una verge resignada diu:

—Balleu, balleu amics meus, que per mi és nit de plor.

JOSEP DURAN

Sacrifici

L'aubada apunta sobre'l mar de Roses; l'ayre despert torna a crehuar l'espai; s'esvaeixen les ombres misterioses: Natura somnolenta exhala un ¡ay! i vibra al bes de l'auba benehida que la torna d'ensomnis a la vida.

Dessobre'l llibre de la roca dura que'ls celtas a son deu han consagrat, el sacerdot derrama la sang pura del anyell tendre i blanc, sacrificat.

Sobre'ls tions la víctima es posada, ja flamejant el fogueral l'encén; y's confonen en una flamarada el foc sagrat i els raigs de sol ixent.

El poble dança entorn del sacrifici fantástica sardana, esbogerrat, i no s'adona en mitg de son defici que tingui el cos i l'esperit cansat,

fins que del foc ne resta una guaspira
Llavors, retuts, s'ajauhen sota, ls pine
i el sacerdot sos ulls a n'el cel gira
implorant per son poble'ls dons divins.

MANUEL ROVIRA I COLL

Visió

Crucíferes

Es aquest mon una mar
mon pobre cor una barca,
barca que fa el seu camí
per treure del cel les platges.
Mil cops m'hi som acostat
i els temporals me'n aparten
brega que brega el meu cor,
de tant bregar ja s'en cansa.
Si no veniu ¡Jesus meu!
el volcaràn resonades,
s'estrellarà en els esculls,
arreu farà vies d'aigua.

María de SULTERRA

L'estiuet de Sant Martí fou com el florit oasis que la sobtà foça enllà de son romiatge vers l'assoliment de son amor que portà la vida a n'aquella naturalesa trista i indiferent.

En el decurs de tan alegroia quinzena s'impregnà de la poesia pura i esponjosa que l'estre del séu adorat company abocà en les ardentes pàgines de *Coralines*, el llibre privilegiat que rellevà'ls més predilectes de devoció que solien acompanyar les hores de solitud, en que l'ànima ignocenta de la pubilleta de Serradeures trescava confiada pel caminal de la vida, afressat per la dolorosa rutina imperant en la seva llar ignorada. *Coralines* fou tot aquell temps l'aliment de la seva ànima enamorada; però no bastaren pas les nobles estrofes per omplenar el cor que despertava sedent d'un afecte ver i inestroncable. Encara n'esperava més; al menys el compliment d'una promesa feta al marxar. Ara se'n adonava de la falta que feu sagnar son cor.

Espigolà tots els sospirs tancats en el llibre que havia posat el nom del séu estimat en un lloc envejable; n'havia espremut tota la seva essència,

no traïr l'amor que'ls abusava!

—¡Fins a més veurer! ¡Estigui bó!

En Rodergas tombà'l toçalet de la torrentera amb el cor alabatent de recança.

A la font de les Illes s'aturà a reposar una estona.

Llustrejava, començant la quietut. Les remors de converses dels companys de balneari s'anaven apagant pel recolze de La Molina, i solament trencava'l silenci el soroll d'aigua de la riera.

De sobte la veueta del pastor se sentí clara i dolça.

*Ai, adeu rosa i clavell
que l'amor me'n has robada!
Tu te'n vas cap a la mar
i jo'm quedo a la montanya.*

La tonada percutia per la vessant, omplint la boscuria de melangrosa suavitat.

En Rodergas esperà al pastor que li feu un xiulet. Volia pendren comiat d'aquell minyonet tan devot séu.